

stanovení podmínky 1. (schválení osoby vydražitele) vybočuje z mezí, daných úvaze žal. úřadu při stanovení podmínek k souhlasu dle § 7 zák. zák. Námitka ta je bezdůvodná, ježto podmínkou tou chce si žal. úřad zabezpečiti, aby se dražbou prodané nemovitosti nedostaly do rukou někoho, komu v zájmu účelného provedení poz. reformy by se nemovitosti té dostati nemělo. Pohybuje se tedy i tato podmínka v mezích volné úvaze úřadu daných.

Č. 4948.

Státní zaměstnanci: * Zastavení služebních požitků dle § 29, odst. 4 služ. pragmatiky jest samostatné administrativní opatření úřední nezávislé na disciplinárním řízení.

(Nález ze dne 29. září 1925 č. 21.433/24.)

Věc: Dr. Karel P. v Bratislavě proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran služebních platů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-1, jemuž byla udělena žal. úřadem zdravotní dovolená do 14. února 1922 s tím, aby nejpozději dne 16. února 1922 službu v Levoči nastoupil, hlásil se k nastoupení služby v Levoči bez omluvného důvodu teprve 9. července 1923; přes to však přijal beze svolení žal. úřadu od 1. března 1922 soukromou službu. Také opětovnému vyzvání, aby službu dne 25. července 1922 nastoupil, nevyhověl. Pro tyto poklesky byl nálezem disc. komise při gř v Bratislavě ze 13. března 1923, potvrzeným v cestě instanční nálezem vrchní disc. komise při min. fin. z 20. června 1924 potrestán disciplinárním trestem propuštění ze služby s dodatkem, že o zadržení platu za dobu jeho nepřítomnosti ve službě ve smyslu §u 29, posl. odst. služ. pragm. bude rozhodnuto cestou administrativní.

Na to žal. úřad nař. rozhodnutím ze dne 21. července 1924 mimo jiné vyslovil, že dle ustanovení § 29 služ. pragm. st-1 pozbývá platu za dobu neomluvené nepřítomnosti ve službě, t. j. za dobu od 1. března 1922 do 9. července 1923.

Stížnost, jež napadá jen tento výrok, žádajíc jeho zrušení pro nezákonnost, dovozuje v podstatě, že veřejný úředník má nárok na služební požitky dotud, dokud nebyl zbaven úřadu. Do té doby může býti disc. komisí dle §u 146 služ. pragm. omezen nejvýše na $\frac{2}{3}$ požitků. Tomuto ustanovení odporuje posl. odstavec §u 29 prý jen zdánlivě, neboť ve skutečnosti může odepření platu, které se de facto rovná dočasnému zbavení úřadu, býti vysloveno jen do té doby, dokud o tomto zbavení nebylo ve smyslu §u 148 služ. pragm. rozhodnuto. Takové rozhodnutí prý však náleží komisi disciplinární a jestliže tato přesunula je na cestu administrativní, musí se adm. úřad řídit jen směrodatnými předpisy disciplinárními a smí tudíž platy snížit nejvýše na dvě třetiny. Není prý dobře myslitelné, že by jednoduchou adm. cestou bylo možno uvaliti na úředníka větší hmotnou újmu, než jako mu může přivoditi trest disciplinární.

Nss neuznal stížnost důvodnou. Žal. úřad nezastavil st-li služební požitky z důvodu dočasného zbavení úřadu (suspens); k tomu by nebyl vzhledem ke kompetenčním předpisům § 156 služ. pragm. ani povolán, k takovému opatření nebylo však ani příležitosti, poněvadž na st-le vůbec nebyla uvalena suspense výrokem příslušného orgánu (§§ 144 a 145 služ. pragm.). Žal. úřad st-li na dobu od 1. března 1922 do 9. července 1923 zastavil platy výslovně podle §u 29 služ. pragm. Dle tohoto §u 29, odst. 4 pozbude úředník, jenž svémocně déle než 3 dny do služby nepřijde a dostatečného omluvného důvodu neprokáže, bez újmy své discs. zodpovědnosti svých požitků za dobu neospravedlněného vzdálení se ze služby. Že jsou tu předpoklady pro použití tohoto předpisu (svémocná a neospravedlněná nepřítomnost ve službě), stížnost nepopírá. Poněvadž pak, jak řečeno, zákon výslovně stanovil, že ztráta požitků nastává v případě takovém bez újmy disc. zodpovědnosti úředníkovy, jsou námítky stížnosti, jež se snaží vyvrátiti vztah mezi §em 29 a §§ 146 a 148 služ. pragm., vyvráceny již samým zněním zákona, jež nepřipouští pochybnosti o tom, že důsledky §u 29 nastávají nezávisle na důsledcích případného disc. řízení. — —

Č. 4949.

Z a b í r á n í b u d o v k v e ř e j n ý m ú č e l ů m: Předpis § 3 č. 1. zák. č. 304/1921 vylučuje ze záboru místnosti, které jsou objektivně určeny k tomu, aby sloužily jako provozovny obchodní, třebaš fakticky k účelu tomu dočasně neslouží z důvodů přechodné povahy nezávislých na vůli osobě oprávněné, aby s místnostmi těmi disponovala.

(Nález ze dne 29. září 1925 č. 17.961.)

V ě c: Martin E. a Martin N. v H. proti ministerstvu veřejných prací o zabrání skladiště.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dle obsahu správních spisů byly místnosti, tvořící budovu č. 36 v H. a slouživší st-lům za skladiště pro jejich obchod se senem a slamou obsazeny roku 1921 dle zákona o válečných úkonech přším plukem č. 45 a umístěno v nich plukovní augmentační a muniční skladiště. Na žádosti st-lů o vrácení těchto místností, podané u služnovského úřadu v H., dále u župního úřadu ve Velkém Sevljuši a konečně i u civ. správy Podk. Rusi, odpovědělo posádkové velitelství v H. žádostí o zabrání zmíněné budovy dle zák. č. 304/21. V řízení na to zavedeném odvolali se st-lé na ustanovení uvedené pod č. 1 §u 3 cit. zák. a dovozovali, že jako obchodníci se senem a slamou koupili budovu, o niž tu jde, pro skladiště k provozu svého obchodu a že ho k tomu účelu nutně potřebují. To potvrdil v podstatě i policejní úřad v Hustu ve zprávě ze dne 10. září 1923 podané na vyzvání úřadu I. stolice, aby vyšetřil, zda toto tvrzení st-lů jest správným. Kromě toho namítali st-lé, že umístění muničního skladiště v městě jest na úkor obecné bezpečnosti.